మనసులో ఏముందో
మనసుకేగా తెలుసు!

ఆమె తలపులు చిట్టిబాబు వీణ వీనులవిందు చేస్తున్న అనుభూతి.

ఆమెని గూర్చిన ఆలోచనలు బాలమురళి పాట వింటున్నంత తన్మయత్వం.

ఆమెతోడి ఊహాలోకం యామినీ కృష్ణమూర్తి నృత్యావలోకనమే.

సౌరభములేల చిమ్ము పుష్పవ్రజంబు
చంద్రికలనేల వెదజల్లు చందమామ
ఏల సలిలంబుపారు ? గాడ్పేల విసరు ?
ఏల నా హృదయంబు ప్రేమించు నిన్ను ?

దేవులపల్లి వారి కవిత నాలో మెదిలింది నాలుగేళ్ళ క్రిందట మొదటిసారి ఆమెని చూసినప్పుడే.

ఏల నా హృదయంబు ప్రేమించు నిన్ను ? ఈ ప్రశ్నకి సమాధానం అప్పటికీ, ఇప్పటికీ నేను చెప్పలేను.

నాలుగేళ్ళ కిందట మొదటిసారి ఆమెని గుళ్లో శివలింగం పూల చెట్టుకింద చూసిన ఆ క్షణం నా జీవితంలో మధురమైన అనుభూతిని కలిగించిన క్షణం అని చెప్పాలి. నా జీవితంలో ఆ రోజు ఒక గొప్ప సుదినం అనే చెప్పాలి.

నా జీవితం అని అంటున్నాను - నా కెంతో వయసు లేదు - ఇరవైమూడేళ్ళు నా కిప్పుడు. రెండేళ్ళ క్రిందట బి. ఏ. పూర్తయ్యింది.

చదువులో నాకు పెద్ద తెలివితేటల్లేవు - యావరేజ్ స్టూడెంటుని.

నాకు స్నేహితులూ తక్కువే మొదటినించీ.

గొప్పలు చెప్పుకోడం కాదుగానీ - అమ్మాయిల వెంటపడటం, వాళ్లని ఆకర్షించేందుకు వెఱ్ఱిమొర్రి వేషాలు వేయటం లాంటివి నాకెప్పుడూ అలవాటు లేదు. ఏ అమ్మాయివంకా కన్నెత్తి చూడని ప్రవరాఖ్యుడన్న బిరుదు కూడా ఇచ్చారు కాలేజీలో నాకు. అటువంటి నాలో - హఠాత్తుగా కలిగింది మార్పు, నాలుగేళ్ల క్రిందట ఆమెని చూసిన తొలిచూపులోనే

" ఒరేయ్ అబ్బాయ్ ! "

అమ్మ పిలుపుతో, లేచి కూర్చున్నాను మంచంమీద.

" ఏవిట్రా ? ఎప్పుడూ ఒంటరిగా కూర్చుని ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉంటావు ? " జాలీ, ఆశ్చర్యం కలగలిసిన దీర్ఘం అమ్మ గొంతులో.... ఆ ప్రశ్నలో.

ఏమని చెప్పను ? ఎలా చెప్పను ? ఎలా చెప్తే అమ్మ అర్థం చేసుకోగలదు ? అసలు అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తుందా ? పిచ్చివాడిని చూసినట్టు చూడదూ ? వెర్రిబాగులవాడివంటూ ఒక్క మాటలో తేల్చి పడెయ్యదూ ? ఉహూ .... చెప్పను .... చెప్పలేను. నా అనుభూతిని ... నా అంతరంగ మథనాన్ని ఇంకా కొన్నాళ్ల పాటు బయటికి చెప్పుకోడానికి లేదు. అందుకేగా .... ఇన్నాళ్ళుగా .... నాలుగేళ్ళుగా .... పొరపాటున కూడా ఎవరి దగ్గరా నేను నోరు జారనిది !

" నిన్నేరా అబ్బాయ్ "

" ఏవిటమ్మా ? "

" రంగారావుగారమ్మాయిని చేసుకుంటే పదిహేను వేలు కట్నం ఇస్తామంటున్నారు. భూషయ్యగారమ్మాయిని చేసుకుంటే ఇరవై వేలిస్తామంటున్నారు ... "

" అమ్మా .... చెప్పాను కదమ్మా నాకిష్టంలేదని. ఇప్పుడప్పుడే చేసుకోనని. కట్నం తీసుకోనని కూడా చెప్పానుకదమ్మా "

" హూ .... బావుంది నీ వరస. అదే పాట పాడుతున్నావు రోజూ. మనసు మార్చుకోవెందుకనీ. కట్నం పుచ్చుకునే విషయంలో మనం ఏమన్నా ఇంతివ్వండి, అంతివ్వండి అని రొక్కించి అడుగుతున్నామా ? వాళ్ళంతట వాళ్ళుగా ఇస్తామంటూ ముందుకొస్తున్నారు "

" వాళ్ళెంత ఇస్తామన్నా నా కిష్టంలేదు. నన్ను క్షమించమ్మా. అయినా .... అమ్మా .... నా కిప్పుడు ఇరవై మూడేళ్ళే కదా ! ఏవంత వయసై పోయిందని, అంత తొందరపడిపోవటానికి ? ఇంతవరకూ ఉద్యోగమన్నా దొరకలేదు కదా ? ఉద్యోగం లేకుండా .... నా కాళ్ళమీద నేను నిలబడకుండా .... " నా మాట పూర్తికాకుండానే అందుకుంది అమ్మ మళ్ళీ.

" అదేగా నేను చెప్తున్నదీ. ఆ రంగారావుగారమ్మాయిని చేసుకుంటే కట్నం ఒక్కటే కాదు. ఉద్యోగం కూడా వేయిస్తామంటున్నారాయన. ఈ నెలలో మంచి ముహూర్తాలున్నాయని కబురు కూడా చేశారు. నువ్వు పిల్లనెప్పుడు చూస్తానంటే అప్పుడు ఏర్పాట్లు చేస్తానన్నారు "

" అమ్మా .... నన్ను క్షమించమ్మా. నా పెళ్ళికప్పుడే తొందర్లేదు"

అంతకంటే ఇంకొక్కమాట నా నోట్లోంచి రాలేదు. ఔను. అప్పుడే చెప్పడానికి లేదు. నాకు ఉద్యోగం దొరకాలి ముందు. దొరికిన వెంటనే వెళ్ళి సభాపతిగారిని కలవాలి. అప్పుడేకదా పుష్కర గురించి అమ్మతో చెప్పగలను.

నా హృదయంలో పదిలంగా దాచుకున్న ఆ దేవి గురించి పుష్కర గురించి .... ఈ నాలుగేళ్ళుగా పొరపాటున కూడా ఎవరితోనూ నేను అనలేదు.

నేను కలలు కంటున్న ఆ రోజుకోసం ఊపిరి తీయడమే మరచి పోయినట్లు ఎదురు చూస్తున్నాను అంతలా.

ఎంత తొందరగా కాలం పరిగెట్టి ఆ రోజుని నా ముందు నిలబెడు తుందా అన్న నిరీక్షణలో నిలువెల్లా తపించిపోతున్నాను.

కనురెప్ప వాలిస్తే కాలం ఆగిపోతుందేమోనన్న భయంతో కంటి మీద కునుకే కరువైంది నాలుగేళ్లుగా.

ఎవరితో మాట్లాడాలన్నా .... ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా ఏదో వెలితి.

అందుకే .... ఎవరితోనూ కబుర్లు చెప్పాలనిపించక నిశ్శబ్దంలో.. మౌనంగా .... మ న సు లో మేలిమిసుగులో దాగిన .... ఆమెతో .... నా దేవితో .... తీయని మూగ ఊసులు అల్లుకోవడం అలవాటైపోయింది.

ఇది పిచ్చి కాదు, మోజు అంతకంటే కాదు. నా మనసులోని ఈ అనుభూతి మరొకరికెలా అర్థమవుతుంది ? అర్థమయ్యేలా చెప్పగలగడం నాకూ అంత సులభం కాదు.

“ ఏమిట్రా ఎంత చెప్పినా నీ మాట నీదే. ఇంటి పరిస్థితి కూడా అర్థంచేసుకోవాలి నువ్వు. నీ తమ్ముళ్లు చెల్లెళ్లు ఇంకా చదువులు పూర్తి కాని వాళ్ళు. నీకా ఏ ఉద్యోగం దొరకలేదింకా. ఇప్పుడప్పుడే పెళ్ళి

చేసుకోనంటూ వచ్చిన మంచి సంబంధాలన్నీ వదిలేస్తున్నావు. కాబోయే మామగారే ఉద్యోగం వేయిస్తానంటుంటే ఇంక మనకి బాధేముంది ? పైగా కట్నం తీసుకోనంటున్నావు. వాళ్ళంతట వాళ్ళుగా ఇస్తామంటున్నారు. అవసరం ఉన్నవాళ్ళం మనం .... వద్దనడమెందుకూ ? ఇంకోసారి బాగా ఆలోచించుకో " సణుగుతూ వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయిందమ్మ.

నేను మిగిలాను నా ఆలోచనల్లో.

నాలుగేళ్ళ వెనక్కి వెళ్ళిపోయింది నా మనసు.

*

ఆ రోజు.

బంధువుల ఇంటికని నర్సాపురం వెళ్ళిన మొట్టమొదటి రోజు.

గుడిలో .... శివలింగం పూల చెట్టుకింద .... సన్నజాజి రెమ్మలా ఆమె.

పక్కనున్న మరో అమ్మాయితో నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్న ఆమె గొంతు వీణ మీటినట్టే ఉంది. అది మరొకరూ మరొకరూ మీటిన వీణ కాదు .... చిట్టిబాబు వీణే.

ఆమె మాటలో వినిపించేది కోయిలపాటే.

ఆమె కదలికల్లో కనిపించేది మయూరి నృత్యం కాక మరేమిటి ?

ఆమె అడుగుజాడలో హంస నడకలే.

తొలి చూపులోనే ప్రేమ కలగటం అంటే ఏమిటో అనుభవంలోకి వచ్చింది. నాకు ఆమెని చూసిన ఆ మొదటి క్షణమే.

మనసులో రేగాయి వింతైన పులకింతలు.

మరెన్నో మధుర భావనలు.

ఎన్ని జన్మల బంధమో మా మధ్య ఉన్న అనుభూతి.

ఆమె నా స్వంతమన్న అతి గాఢ విశ్వాసం.

ఇంతకంటే అందమైన అమ్మాయిలు మా కాలేజీలో లేకపోలేదు .... కానీ ... వాళ్ళెవర్నీ కూడా నా మనసు పట్టించుకోలేదు. ఇటువంటి పులకింత వాళ్ళెవరిని చూసినా కూడా నాకెప్పుడూ కలగలేదు.

నా మనసు దోచుకున్న ఈమెని తప్ప మరెవరినీ పెళ్ళి చేసుకో కూడదన్న అభిప్రాయం ఆ క్షణంలోనే నా మనసులో ఏర్పడిపోయింది, నా ప్రేమ పిచ్చిదని, నేనో వెర్రివాడినని ఎవరైనా అనుకున్నా నేను బాధ పడదల్చుకోలేదు. ఆమెని పెళ్ళి చేసుకోగలిగితే అంతే చాలు. నా జీవితం ధన్యమైనట్టే.

ఆమె వెనకే వెళ్ళి వాళ్ళ ఇల్లెక్కడో తెలుసుకున్నాను.

మర్నాడు ఆమె ఇంటిముందు కాపు వేసి ఆమె వెనకే కాలేజీవరకూ వెళ్ళాను. ఆమె పేరు పుష్కర అనీ, సీనియర్ ఇంటర్ చదువుతోందనీ, తండ్రి పేరు సభాపతి అనీ వివరాలు సేకరించగలిగాను.

ఆమె కాలేజికి వెళ్ళేటప్పుడు, వచ్చేటప్పుడు ఆమెనే గమనిస్తూ మరో ధ్యాసే లేనట్టు తిరిగాను.

నేను మళ్ళీ మా ఊరెళ్ళిపోయేరోజు వచ్చేసింది.

రేపే నా తిరుగు ప్రయాణం.

మరి ఆగలేదు నా మనసు.

ఆమె తండ్రితో ఒక్కమాట చెప్పాలని .... ఒక్కమాట అడగాలని తొందరపెట్టింది మనసు.

అందుకే ఆ సాయంత్రం వాళ్ళింటికి కొద్ది దూరంలో రోడ్డు పక్కగా నిలబడి, ఆమె తండ్రి సభాపతిగారు బయటికి వస్తారేమోనని ఆ ఆదివారం సాయంత్రం చల్లని వాతావరణంలో .... నిమిషాలు లెక్కపెడుతూ నిలబడ్డాను. నా నిరీక్షణ వృథా కాలేదు.

సభాపతిగారు ఇంట్లోంచి బయటికొచ్చి ఎటో బయల్దేరారు.

మెల్లిగా ఆయన్ని చేరుకున్నాను. నెమ్మదిగా పిలిచాను.

" సార్ ! "

పక్కకితిరిగి చూశారాయన.

ఇంతవరకూ ఆయన్ని ఎవరూ అలా పిలవలేదేమో ఎప్పుడూ ! ఆయన కళ్ళల్లో ఎంతో ఆశ్చర్యం.

" నా పేరు రవీంద్ర. మాది విజయవాడ. మా నాన్నగారి పేరు వాసుదేవరావుగారు బిజినెస్ చేస్తారు విజయవాడలో. మాకు సొంత మేడ, కారు ఉన్నాయి "

" విజయవాడలో బిజినెస్‌మాన్ వాసుదేవరావుగారి పేరు నేను విన్నానయ్యా. చాలా పెద్ద అంతస్తులో మనిషి " సభాపతిగారి గొంతులో గౌరవభావం తొణికిసలాడింది.

" మా బంధువుల ఇంటికని నే నీ ఊరొచ్చి వారం రోజులైందండీ, రేపు వెళ్ళిపోతున్నాను "

నా గొంతు తడబడింది, ఒక్కక్షణం.

అసలు సంగతేమిటో అర్థంకాక అయోమయంగా చూస్తున్నారు సభాపతిగారు.

" నే నీ ఊరొచ్చిన మొదటిరోజే మీ అమ్మాయి పుష్కరని గుడిలో చూశాను " నా స్వరంలో అదోరకమైన మార్పు నేనే గమనించాను.

మధురమైన భావన మనసు విప్పి మరొకరితో చెప్పుకునేటప్పుడు కలిగే ఆనందపారవశ్యం వల్ల వచ్చిన మార్పు అది.

" ఈ వారం రోజులుగా ఆమెని చూస్తూనే ఉన్నాను రోజూ! మొదటి చూపులోనే ఆమెని నేను ప్రేమించాను. నిజం. నా మాట నమ్మండి. నేనామెను పెళ్ళి చేసుకుంటాను. నేనామెను ప్రేమిస్తున్నాను "

తెల్లబోయి చూస్తున్న సభాపతిగారిలో మెల్లగా కదలిక వచ్చింది.

" అలా పార్కులో కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం పద " గంభీరంగా అంటూ ముందుకి నడిచారు.

పార్కులో వచ్చగడ్డిలో కూర్చున్నాక సూటిగా నా కళ్ళల్లోకి చూశారు, " ఊ .... ఇప్పుడు చెప్పు "

" నిజం చెప్తున్నానండీ. ఊరికే అనటంలేదు. మీ అమ్మాయి తొలి చూపులోనే నా మనసులో చోటుచేసుకుంది. నేనామెని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను. ప్లీజ్ అలా నవ్వకండి. నన్నర్థం చేసుకోండి "

" ఇది నిన్ను వెక్కిరించే నవ్వు కాదు బాబూ? నీ ప్రేమని తలుచుకుని జాలిపడుతున్న నవ్వు. నా అంతస్తుని చూసుకుని నేనే నవ్వుకునే నవ్వు. ఊ .... ఏం చదువుతున్నావు? "

" బి. ఏ. ఫైనల్ ఇయర్ "

" వయస్సెంత? "

" ఇరవయ్యేళ్ళండీ. కాలేజీలో ప్రేమా దోమా అంటూ, అమ్మాయిల వెంట తిరిగిన రకాన్ని కానండీ. ఇంటా, బయటా కూడా బుద్ధిమంతుడని పేరు తెచ్చుకున్న వాడినే. అందులో మీకే సందేహం అక్కర్లేదు. దయచేసి గొప్పలు చెప్పుకుంటున్నానని అనుకోకండి " గబగబా చెప్పేసి ఊపిరి పీల్చుకున్నాను.

" మీ నాన్నగారు బాగా డబ్బున్నవారు కౌనా ? పెద్ద అంతస్తులో వాళ్ళు మీరు. మరి నేనో కొట్లో పద్దులురాసే గుమాస్తాని. తెలుసా నీకు ? "

" తెలుసండీ వివరాలు వాకబు చేశాను "

" మరి మీ బోటివాళ్ళతో వియ్యమందే హక్కు మా బోటివాళ్ళ కెక్కడుంది ? "

" అలా అనకండి ప్లీజ్. ప్రేమకు ఆస్తులతో, అంతస్తులతో సంబంధం లేదు"

" ప్రేమకు లేకపోవచ్చు బాబూ ! నిన్ను కన్నవాళ్ళకి మాత్రం తప్పకుండా ఉంటుంది "

" వాళ్ళని ఎదిరించి అయినా మీ అమ్మాయిని .... "

" చూడు బాబూ ? నీది ఉడుకురక్తం. ఈ వయసులో ఆవేశం అలాగే ఉంటుంది "

" నేను ఆవేశంతో అనటంలేదండీ "

" ఉండు .... నన్ను పూర్తిగా చెప్పని .... నాకు కొడుకుల్లేరు. నలుగురూ కూతుళ్ళే.... నువ్వు తొలిచూపులోనే ప్రేమించానంటున్న ఆ పుష్కర నా మూడో కూతురు. సీనియర్ ఇంటర్ చదువుతూంది. రెండో కూతురు డిగ్రీ మొదటి సంవత్సరం. నాలుగోది హైస్కూల్లోనూ చదువుతున్నారు. పెద్దపిల్ల పెళ్ళికి చాలా అప్పు చేశాను. అందుకే గుణపాఠం నేర్చుకున్నాను. ఇంక ఈ ముగ్గురి పిల్లల పెళ్ళిళ్ళకీ అప్పులు చేయదల్చుకోలేదు. కట్నాలూ ఇవ్వదల్చుకోలేదు .... "

" నాకు కట్నం వద్దండీ .... నేను తీసుకోను "

" నీ కొద్దంటావు, బాగానేఉంది. నీ తల్లి తండ్రులు ఒప్పుకోవద్దూ ? "

" వాళ్ళని ఎదిరించి అయినా .... "

" అదిగో మళ్ళీ అదే మాట. ప్రేమంటే ఏమిటో కూడా తెలియని పసివాడివి నువ్వు. ఆవేశంతో నువ్వన్న మాటలు పట్టుకుని.... నీకూ, నీ వాళ్ళకీ మధ్య కలతలు రేపమన్నావా నన్ను ? "

" అదికాదండీ "

" చూడు బాబూ .... ఇంకా చదువుకుంటున్న చిన్న కుర్రాడివి... ఇరవయ్యేళ్ళవాడివి. అప్పుడే పెళ్ళి వయసు రాలేదు నీకు. నా పెద్ద కూతురికి ఇరవయ్యేళ్ళు వచ్చాకే.... గ్రాడ్యుయేషన్ పూర్తయ్యాకే పెళ్లి చేశాను. తక్కిన పిల్లలకూడా కనీసం గ్రాడ్యుయేషన్ చెప్పిస్తాను. ఇరవయ్యేళ్ళు వస్తేగానీ ఎవరికీ పెళ్ళి చెయ్యను. పుష్కర పెళ్ళి ఇంకో నాలుగేళ్ళ తరవాతిమాట. నా ఇంట్లో లక్ష్మి లేదుగానీ సరస్వతి ఉంది. నా కూతుళ్లు ముగ్గురూ చదువుల్లో ఫస్టే.. అందుకే వాళ్ళ చదువులకి డబ్బు కొరత లేకుండా రాత్రీ పగలూ కష్టపడి డబ్బు సంపాదిస్తాను. వాళ్లకి నే నేమీ సిరిసంపదలు ఇవ్వలేకపోయిదా కనీసం కాలేజీ చదువైనా చెప్పించాలని నా పట్టుదల. సిరిసంపదలు ఒకరోజున్నట్టు మరో రోజుంటాయని చెప్పలేం. విద్య అలాంటిది కాదు కదా ? "

" మీ మూడో అమ్మాయి చదువు పూర్తయ్యేవరకూ పెళ్ళికి నేను తొందరపడను, ఆగుతాను. ఆమె చదువయ్యాకే .... "

నవ్వారు సభాపతిగారు. " అయితే నాలుగేళ్ళ తర్వాత కూడా నీ మనసు మారకుండా, నీ ప్రేమ ఇలాగే ఉంటే నా కూతుర్ని నువ్వు చేసుకుందుకు నాకే అభ్యంతరం లేదు. ఆ రోజుకు కూడా నీ ప్రేమ ఇలాగే ఉంటే నీది నిజమైన ప్రేమేననీ, ఆవేశం కాదనీ ఒప్పుకుంటాను "

" కానీ .... కానీ .... మీరు మరో సంబంధమేదైనా .... "

నా సందేహం ఆయనకు అర్థం అయింది.

" అబ్బెబ్బే ? నిన్ను మెచ్చిపోను. నీ అంతట నువ్వుగా వచ్చావు. నీకు నా కూతురి మీద కలిగిన ఈ ప్రేమ నాలుగైదేళ్ళ తర్వాత కూడా చెక్కుచెదరకుండా ఇలాగే ఉంటే .... అప్పుడు నువ్వొచ్చి పెళ్ళి చేసుకుంటానని అడిగితే అంతకంటే సంతోషించవలసిన దేముంటుంది నాకు ? "

మౌనంగా చూస్తున్న నా భుజంమ్మీద మృదువుగా తట్టారు. "ఇలా నిక్కచ్చిగా మాట్లాడానని మరోలా అనుకోకు. కారణాలు వివరించానుగా ? ఇవి ఇదివరకటి రోజులు కావు. చిన్న వయసులోనే పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోడం కంటే అమ్మాయీ, అబ్బాయీ కాళ్ళ కాళ్ళమీద నిలబడ్డాక, నాలుగూ చక్కదిద్దుకునే లోకజ్ఞానం అలవడ్డాక పెళ్లి చేసుకోడం మంచిదని నా అభిప్రాయం. ఇంక వెళ్దామా ? "

వెళ్దామన్నట్టుగా తల ఊపి లేచాను.

*

ఆమెని గూర్చిన ఆలోచనల్లోనే రోజులు, నెలలూ గడచి పోతున్నాయి నాకు.

నా ఫైనల్ఇయర్ పూర్తయ్యేటప్పటికి మా ఇంట్లో ఊహించలేని మార్పులొచ్చాయి.

వ్యాపారంలో నాన్నగారికి విపరీతమైన నష్టాలు ఓ పక్క,

ఆయనకున్న దురలవాట్లు- గుర్రప్పందాలు, తాగుడికి లెక్కకు మించి చేసిన అప్పులు ఓ పక్క,

కొంతైనా అప్పులు తీర్చేందుకు, కొంతైనా నష్టాలు భర్తీ చేసుకుందుకు మా ఇల్లు అమ్మేసి ఓ చిన్న అద్దె ఇంట్లోకి మారిపోవలసి వచ్చింది. ఆస్తీ అంతస్తూ తరిగిపోవడంతో ఇంట్లో అందరూ బాధపడ్డారు, పడుతూనే ఉన్నారు. కానీ....కానీ నా మనసులో నిండిపోయిన ఆమె కోసం .... నా హృదయంలో పదిలంగా దాచుకున్న ఆ దేవి కోసం .... ఆమెనే పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న గాఢమైన కోరికతో....ఆస్తీ అంతస్తూ లేని ఈ మామూలు జీవితం ఎంతో సుందరంగా, మరెంతో తృప్తిగా ఉంది నాకు. ఇప్పుడింక ఆ సభాపతిగారికి అభ్యంతరం అసలుండదని నా ఆనందం. ఔను మరి ? అంతస్తుల భేదం ఇప్పుడింక లేదు మా మధ్య. అందుకే ఒక్కసారిగా మేడమీంచి నేలమీదకి విసిరేసినట్టుగా మా జీవన విధానం మారిపోయినా కాస్త కూడా బాధ అనిపించలేదు నాకు. నిజం చెప్పాలంటే సంతోషించాను. నా ప్రేమ దేవతను తప్పక గెల్చుకో గలనన్న భావనతో.

పరిస్థితుల ఒత్తిడికి తట్టుకోలేక దిగులుతో, గుండెపోటుతో నాన్నగారు పోవడంతో ఇంటి బాధ్యత పూర్తిగా నా మీదే పడింది. ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు ఎంత ముమ్మరంగా చేసినా, ఏవో టెంపరరీ ఉద్యోగాలు ఒకటి, రెండు చోట్ల చేయడం తప్పించి సరైన ఉద్యోగమేదీ నాకింతవరకూ నిలకడగా దొరకలేదు. రోజులు, నెలలు భారంగా గడచిపోతూనే ఉన్నాయి.

*

ఈ రోజు నా ఆనందానికి అవధుల్లేవు.

నాకు హైదరాబాద్‌లో మంచి ఉద్యోగం వచ్చింది.

పర్మనెంటు పోస్టు. మంచి ఉద్యోగం అంటే నా ఉద్దేశంలో ఆఫీసరు ఉద్యోగం అని కాదు. నా చదువుకి పెద్ద పెద్ద ఆఫీసర్ల ఉద్యోగాలెలావస్తాయి ? గుమాస్తా ఉద్యోగమే వచ్చింది. కానీ పర్మనెంటు

పోస్టు. అదీ నా సంతోషం. ఇదివరకులా టెంపరరీ వేకెన్సీలో రెండు నెల్లూ, మూడు నెల్లూ చేసిన బాపతు ఉద్యోగం కాదు. గుమాస్తా ఉద్యోగం అయితేనేం ? ఈ మాత్రం కూడా లేనివాళ్ళు ఎంతమంది లేరూ ఈ రోజుల్లో ? అన్నిటికీ మించిన సంతోషం నాకిప్పుడు మరొకటి ఉంది. అది సభాపతిగారిని కలవడం. ఆయన పెట్టిన గడువు కూడా ఎప్పుడో పూర్తయిపోయింది. ఉద్యోగం దొరక్క నాదే లేటైంది. ఇప్పుడు ఉద్యోగంలో జాయిన్ అయ్యాక వాళ్ళ ఊరెళ్ళి సభాపతిగారిని కలవాలి. ఇప్పటికీ మీ అమ్మాయి రూపం నా మనసులోంచి చెక్కుచెదరలేదని చెప్పాలి. మీకూ, మాకూ అంతస్తుల భేదం ఇప్పుడేమాత్రం లేదని సవినయంగా మనవిచేసుకోవాలి. పుష్కరని నేను పెళ్ళి చేసుకుందుకు అనుమతించమని, ఆశీర్వదించమని అడగాలి.

*

ఆ ఇల్లు సమీపిస్తుంటే నాలో ఏదో మాటల్లో వర్ణించలేని పులకింత, ఉద్వేగం !

" ఎవరు కావాలి ? " తలుపు తీసి ప్రశ్నించిన ఆమెని చూస్తూనే జవాబు చెప్పాలన్న స్పృహ కూడా లేక అలా నిలబడిపోయాను.

నాలుగైదేళ్ళ కిందట .... పరికిణీ, వోణీలో సన్నజాజి రెమ్మలా ఉన్న నా ప్రేమదేవత ఇప్పుడు చీరలో మరింత అందంతో మెరిసిపోతూ మల్లెమొగ్గలా దర్శనమిస్తే గుర్తుపట్టిన నా గుండె గబగబా వేగంగా కొట్టుకుంది. మాటే మరచిన వాడిలా, మాటల్లో చెప్పలేని మధురానుభూతితో, ప్రేమ పూజారిలా నిలబడ్డాను ఆమె ముంగిట.

" ఎవరు కావాలండీ ? " కోయిల కూసింది నా వీనుల విందుగా తిరిగి మరోసారి.

" సభాపతిగారు .... లేరా ? "

" రండి. లోపలకు రండి. బయటికెళ్ళారు. ఇప్పుడో పావు గంటలో వచ్చేస్తారు. కూర్చోండి "

మంత్రించినట్టుగా వెళ్ళి కూర్చున్నాను. సముద్రపు అలల్లా లేచి పడుతున్న భావావేశాన్ని లోలోపలే అణిచిపెట్టుకుంటూ.

" హాయ్, పుష్కరా ! హార్టీ కంగ్రాచ్యులేషన్స్ ! ఐ. ఏ ఎస్. ఇంటర్వ్యూలో సెలెక్ట్ అయ్యావట కదా అబ్బా ! ఎంత అదృష్టవంతు రాలివి ? ఐ. ఏ. ఎస్. ఆఫీసర్ అయిపోయావన్నమాట ! " కిలకిల లాడుతూ నలుగురమ్మాయిలు బయటనుంచి వచ్చి ఆనందంతో పుష్కరని పట్టి ఊపేశారు.

ఒక్కక్షణం నా గుండె ఆగిపోయిందా అనిపించింది.

స్నేహితురాళ్ళందరికీ చిరునవ్వుతో ' థాంక్స్ ' చెప్తున్న పుష్కర .... నా ప్రేమ దేవత .... నా దేవి .... నాకు అందని ఎత్తుకి ఎదిగిపోయినట్టు కనిపించింది. ఎలా ?

ఇప్పుడేం చెయ్యాలి. ఆ రోజు .... ఒకప్పుడు .... నన్ను పై అంతస్తువాడిలాగ లెక్కవేసి, మన మధ్య అంతస్తుల భేదం ఉందన్నారు సభాపతిగారు. ఈ రోజు .... ఆ అంతస్తులు తారుమారైన ఈ రోజు నేనెలా నోరు తెరచి అడగగలను ? ఈమె ఐ. ఏ. ఎస్. ఆఫీసర్ ! నేను .... నేనో గుమస్తాని. నన్ను పెళ్ళిచేసుకోమని ఈమెని అడగడం ఈమెకి అన్యాయం చేసినట్టే అవుతుంది. కాదా మరి ? అలా అడగడం ఉచితమా కాదా అని ఆలోచించే ఇంగితజ్ఞానం కూడా లేనివాడిగా నన్ను జమకట్టరూ ? నా మనసులోని ప్రేమ ఎవరికి కనబడుతుంది ? ఎవరికీ కనబడని ప్రేమ, ఎవరికీ అంతుబట్టని ఆ ప్రేమ నన్నో అత్యాశ పరుడిగా నలుగురిముందూ నిలబెడుతుంది. అంతకంటే నా ఈ ప్రేమని.... మూగ మనసు అరల్లో దాచిపెట్టుకోవడమే ఉత్తమం కాదూ ?

నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి నా గుండె బరువెక్కింది. మనస్ఫూర్తిగా మూగగా ఇన్నేళ్ళుగా ఆమెని ప్రేమిస్తున్న నేను కడసారిగా, ఓరగా ఆమె వంక చూస్తూ, ఆమె గానీ, ఆ స్నేహితురాళ్ళు గానీ నన్ను గమనించకుండా జాగ్రత్త పడుతూ నెమ్మదిగా ఆ ఇంట్లోంచి బయటికి వచ్చేశాను.

ఆమె చదువుకి, ఆమె ఉద్యోగానికీ తగ్గ మంచి వరుడు ఆమెకు లభించాలని ఆ భగవంతుడిని కోరుకోవడమే నేను ఆమెకు చేయగల మేలు అనిపించింది.

నా ప్రేమ దేవత చల్లగా, పదికాలాలపాటు, పచ్చగా, సంతోషంగా వర్థిల్లాలని నా మనసు ఆరాటపడటంలో వింతేముంది ?